

[Kyed.]

være bestemmende for Koncessions Givelse, idet man jo kan give Koncession paa et Beregningsgrundlag, der betragtes som en a conto-Afregning for de forsikredes Policer, hvorefter den endelige Opgørelse kan finde Sted, naar Højesteretsdommen en Gang er faldet.

Jeg vil slutte med at henstille til den højtærede Handelsminister, at der snart bliver givet de forsikrede Koncession til det gensidige Selskab, saaledes at denne Sag, der har forvoldt de forsikrede mange Vanskeligheder, kan bringes i Orden, og de forsikrede igen faa fri Raadighed over deres Penge.

Denne Sag er, det ved jeg, i Løbet af Efteraaret blevet flyttet fra Socialministeriet til Handelsministeriet og er for saa vidt af ny Dato for den højtærede Minister, men jeg kan ikke se rettere, end at den Strid, der nu saa længe har været ført, og som efter mit Indtryk har medført, at Forsikringsraadet ikke ser uhildet paa Sagen, snart maa finde sin Afslutning; thi vi maa dog alle først og fremmest have de forsikredes Tarv for Øje, og Regering og Rigsdag maa være interesserede i at opfylde det Tilsagn, som for flere Aar siden af den samlede Rigsdag blev givet de forsikrede, nemlig, at man ikke vilde lægge dem Hindringer i Vejen, hvis de ikke ønskede den Hjælpkasse, der blev oprettet, men ønskede at oprette deres eget gensidige Selskab.

Det er Rigsdagens og Ministeriets Sag at indfri dette Løfte, og hvis denne Sag ikke snart kan afsluttes, ser jeg ingen anden Udvej end den, der i sin Tid blev foreslaaet af et æret Medlem af det andet høje Ting, Landstingsmand Ellinger, nemlig at tage Sagen fra de to Parter og give den til Undersøgelse i en parlamentarisk Kommission. Det er givet: man kan ikke fortsætte med det Tovtrækkeri, der nu gennem flere Aar har fundet Sted, det kan hverken de forsikrede eller nogen andre være tjent med; det offentlige kan anstændigvis ikke Aar efter Aar fortsætte med en Sag uden at bringe den til endelig Afslutning, og navnlig ikke en Sag som denne, der har saa stor økonomisk Betydning for mange Mennesker.

Jeg vil derfor, som jeg begyndte med, henstille til den højtærede Minister, at denne Koncession bliver givet, og at den ikke maa

blive kædet sammen med de Spørgsmaal, som efter min Opfattelse ikke kan kædes sammen med Koncessionsgivningen.

Christmas Møller: Som et og andet Medlem af dette høje Ting utvivlsomt vil kunne huske, har jeg nogle Gange haft Lejlighed til at fremdrage denne Sag her i Tinget. Jeg kan i eet og alt slutte mig til de Betragtninger, som det ærede Medlem af Finansudvalget, det ærede Medlem Hr. Kyed, gjorde gældende, og den Fremstilling, som han paa Grundlag af Samraadet i Finansudvalget og de Oplysninger, der i øvrigt har staaet til hans Raadighed, har givet; jeg vil gerne knytte et Par enkelte Bemærkninger hertil.

Nu har man fra Rigsdagens og Administrationens Side behandlet denne Sag i snart 6 Aar, ja, man kan oven i Købet sige, at Administration og Lovgivningsmagt har beskæftiget sig med dette Problem i længere Tid, men man har i hvert Fald behandlet det i snart 6 Aar, og jeg vil gerne have Lov til at minde om, hvordan Indledningen til denne Rigsdagens Beskæftigelse hermed var.

I den korte Sommersamling efter Valget den 11. April 1924 forelagde den daværende Socialminister et Lovforslag om Oprettelse af en Hjælpkasse for nødlidende Forsikringsselskaber, og forinden var en Del Forsikringsselskaber traadt sammen for at søge at bringe nogenlunde Orden paa det paagældende Omraade.

Allerede i Maj—Juni 1924 var der en Strid mellem Gotha-Bankens forsikrede paa den ene Side og de paagældende Selskaber paa den anden, og da vi i Folketingets Udvalg blev klar over denne Strid, stillede man sig fra Folketingets og fra den daværende Socialminister, den nuværende Undervisningsminister, fra hele Regeringens — og ogsaa senere fra Landstingets — Side paa det ganske bestemte Standpunkt, at man vilde gøre, hvad man kunde for at bringe Hjælpekassen i Virksomhed, men man vilde ikke paa nogen Maade finde sig i, at der skulde øves Tvang overfor Gotha-Bankens forsikrede.

Dette fandt sit stærke Udtryk ved, at det daværende Medlem af dette Ting, det socialdemokratiske Medlem Hr. Valdemar Olsen, som var Ordfører for hele Udvalget, i Folketinget den 13. Juni 1924 udtalte